

ENGLANNIN AMMATTIJÄRJESTÖT TAANTUMUKSEN TIELLÄ

SE "olemassa olon taistelu" näyttää olevan politikoitsijoille — valtiollisen "kannunvalajille" — yhtä "kiertämätöin" kysymys kuin toisillekin kuolevaisille. Politikoimista jos ei harjoitettaisi, niin ei myöskään tarvittaisi politikoitsijoita. Näin ollen siis täytyy politikoimisen jatkua, ollenkaan välittämättä siitä, minkälaisia tuloksia se tuottaa tai tuottaako se minkäänlaisia tuloksia. Ja joskus joudutaan "politikoimaan politikoimisen vuoksi," s. o. politikointia harjoitetaan siksi, että politikoiminen jatkuisi. Tällaiseen "säkkiin" kaikesta päättäen ovat joutuneet Englannin Työväenpuolueen politikoitsijat.

Englannissa on käyty runsaasti työn ja pääoman välisiä taloudellisia taisteluja. Viimeaikoina nämä taistelut kehittyivät sangen valtaviksi ja samalla katkeriksi, sellaisiksi, että ne näyttivät kieltämättömästi ratkaisevan kamppailun lähentyvän nopeasti. Mutta tällaista "epämääräistä" tulevaisuutta englantilaiset politikoitsijat kaipaavat yhtä vähän kuin toistenkin maiden politikoitsijat. "Kaikki lainmukaiset keinot" voidaan käyttää kyllä ilman epäröimistä, mutta kun työläiset, kansan pohjajoukkoihin kuuluvat ainekset, alkavat aivan julkisesti osoittamaan "laittomuutta," niin politikoitsijat useinkin hyppäävät "sille puolelle aita," missä vielä edes puhutaan "laillisuuden välttämättömyydestä," ollenkaan välittämättä siitä, vaikka tämän hyppäyksen kautta mahdollisesti annetaan työnantajille, kapitalistiluokan jäsenille, suoranaista avustusta.

TOISTA vuotta sitten tapahtunut suurlakko, mikä halpasi Englannin teollisuuselämän kokonaisuudessaan, oli kieltämättä kauhistusta herättävä yllätys työnantajille. Mutta yllätykseksi se näytti muodostuneen Työväenpuolueen politikoitsijoillekin. Sellaista ei enää saa toisten tapahtua, jos vaan työnantajat voivat sen estää. Ja samaan suuntaan näyttävät kallistuvan ajatukset Työväenpuolueen politikoitsijoihinkin piireissä. Tämä "suunnan kallistuminen" ei ole nähtävänä ainoastaan teoreettisissa lausunnoissa, vaan niiden lisäksi käytännöllisessä toiminnassa, mikä seikka antaakin koko asialle vakavamman luonteen, sellaisen luonteen, että siihen kannattaa toistenkin maiden työläisten kiinnittää huomionsa.

Sellaiset työläiset, jotka oman luokkansa jäsenten etujen kannalta ja rehellisessä mielessä seurasivat Englannin suurlak-

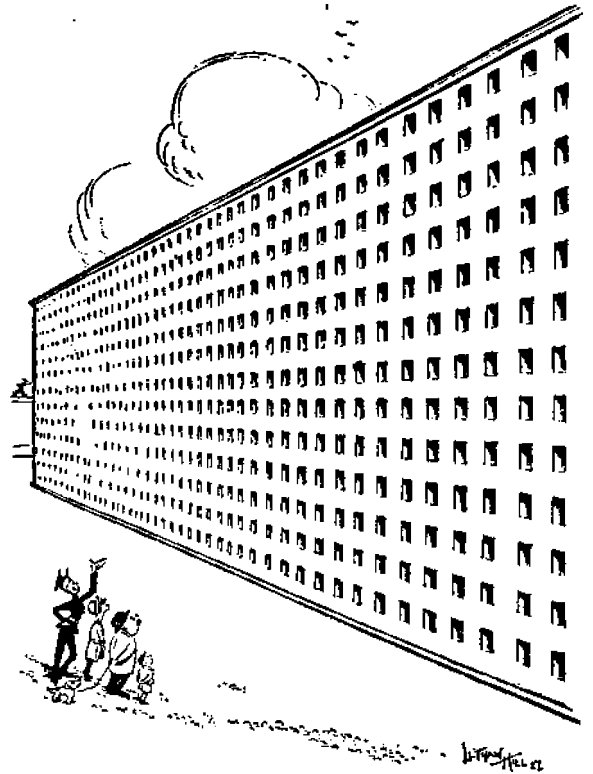
koa ja sen päättymistä, jäivät epäilemättä siihen vakaumukseen, että politikoitsijoiden taholta harjoitettiin suoranaista petosta suurlakon lopettamiseksi. Suurlakko päättyi sekamelskassa, mistä oli luonnollisena seurauksena työläisten taloudellisissa järjestöissä sisäistä kannausta ja tyytymättömyyttä. Lukemattoman monet työläiset suuttuivat moisesta petoksesta niin täydellisesti, että jäivät pois järjestöistään. Varsinkin kaivostyöläisten, joitten taistelun auttamiseksi suurlakko kutsuttiin, keskuudessa leimahti suuttumus niin voimakkaaksi, että julkisia protestejakin laadittiin ja julkaistiin. Mutta politikoitsijat, työläisten järjestöjen virkailijoina toimivat ja Työväenpuolueen etunäissä olevat yhdessä toimien, käyttivät kaikki keinonsa ehkäistäksensä pohjajoukkojen kapinan. Epävirallisissa lausunnoissa selitetään, että Englannin kai-

vostyöläisten järjestön jäsenmäärä on laskenut noin puolella sitten suurlakon. Mahdollisesti lasku ei ole juuri näin suuri ollut, mutta jokatapauksessa kaivostyöläisten järjestön jäsenmäärä on laskenut huomattavasti. Tämän seikan myöntävät kaikki, yksinpä politikoitsijatkin. Rappeutumista näyttää ilmaantuneen toisiinkin työläisten järjestöihin.

Englannin kapitalistit näkivät itselleen tulleen otollisen tilaisuuden iskeä kyntensä työläisten taloudellisiin järjestöihin, työläisten rintamaan yleensä, murskatakseen ne ja hävittääkseen kaiken keskinäisen solidaarisuuden. Tässä tehtävässä myös turvauduttiin politikoimiseen, sillä työläiset tahtoitiin kuljettaa jälleen politikoitsijoiden talutettavaksi. Englannin porvariston politikoitsijat hautoivat juonen, mihin sitten tarttuivat Työväenpuolueen politikoitsijat kuin karpäset liimaperiin. Nämä esittivät lain, jonka avulla tarkoitetaan jarruttaa työläisten taloudellisia taisteiluja ja tehdä kokonaan mahdottomaksi sellaiset joukkoliikehtimiset kuin esim. yleislakko. Ja juuri tämä torylaisten lakitekele tuli kuin "taivaasta lahjaksi" Työväenpuolueen politikoitsijoille, jotka nyt saivat tilaisuuden vetää työläiset takaisin politikoitsijoiden kelkkaan.

Toryjen lakiehdotusta asetettiin vastustamaan "kynsin hampain." Työläiset kautta maailman otaksuivat, että Englannin työläiset kylläkin voivat ehkäistä moisen lakiehdotuksen menemästä lävitse. Mutta sehän olikin vain otaksuma. Lakiehdotus hyväksyttiin ja niin tuli laiksi. Parlamentissa olevat Työväenpuolueen edustajat taistelivat "kynsin hampain" lakiehdotusta vastaan, jotkut edustajat käyttivät jyriseviä puheenvuoroja. Mutta puhuminen on puhumista, varsinkin Englannissa, jossa tuota "valtaa," "puheoikeutta," saavat käyttää työläisetkin hyvin vapaasti.

Monet työläiset ja jotkut järjestötkin tai paikallisosastot kokonaisuudessaan olivat sitä mieltä, että työläisten "täytyy käyttää kaikkia keinoja, jos välttämätöntä niin yleislakkoakin, apunansa ehkäistäkseen torylaisten lakiehdotuksen tule-

Jotkut englantilaiset työläiset tuumivat, että porvariston täytyy rakennuttaa neljällä miljoonalla sellillä varustetun vankilan, jos se mieli toteuttaa torylaisten uuden lain, mikä laadittiin tarkoituksella jarruttaa työläisten taloudelliset taistelut.

masta hyväksytyksi." Mutta politikoitsijat asettuivat vastustamaan sellaisia keinoja kuin yleislakko ja taloudelliset taistelut yleensä. Heidän käsityksensä kun oli, että "lain hyväksyminen antaa mainion tilaisuuden Työväenpuolueelle päästä jälleen valtaan," ja jos ei valtaankaan, niin kuitenkin politikoimaan käyttämällä tätä torylaisten lakitekelettä vaalisyyttinä. Porvariston politikoitsijat pelkäsivät yleislakkoa.

Sitten kokoontui ammattijärjestöjen konferenssi. Konferenssissa oli tuhatkunta edustajaa, ne suurimmalta osalta ollen ammattijärjestöjen virkailijoita, ja sitten lisäksi Työväenpuolueen politikoitsijoita. Tässä konferenssissa "höryjyrällä" pusketiin lävitse päätös, että "ammattijärjestöt käyttävät kaikkia perustuslaillisia keinoja ehkäistäkseen työläisten järjestöjä vastaan tarkoitettun lain pääsemästä voimaan." Konferenssin puheenjohtaja selitti, että "tämä taistelu tulee olemaan po-

liittista kamppailua, mutta meidän täytyy käyttää kaikkia työläisten asevarastossa olevia aseita säilyttääksemme liikkeemme eheyden." Mutta näistä työläisten asevarastossa olevista aseista paras "nuija" karstiin heti pois kun vaatetustyöläisten järjestön edustaja teki ehdotuksen, että "poliittisen taistelun lisäksi me kehoitamme työväenjärjestöjen keskusneuvostoa suorittamaan kaikki mahdolliset varustautumiset taloudellisen voiman käyttämiseksi yleislakon kautta." Tämä esitys äänestettiin kumoon suurella äänen enemmistöllä. Vaatetustyöläisten edustaja, kuten järjestöjen varsinainen jäsenistökin suurelta osalta, oli sitä mieltä, että nyt juuri taistelun ollessa alussa työläisten olisi täytynyt turvautua taloudelliseen voimaansa, sillä myöhemmin siihen turvautumisella tulee kaikkien muiden vaikeuksien lisäksi olemaan haittana torylaisten lakitekele.

Näin siis politikoitsijoiden suunnitelmat saivat "virallisen leiman," s. o. nyt voidaan selittää järjestyneitten työläisten "yksimielisesti" hyväksyneen sen kannan, että torylaisten laki "kumotaan politikomalla." Mutta siihen mennessä, kun tuo "kumoaminen" tapahtuu, jos se ollenkaan parlamentaarista tietä voidaan toteuttaa," niin siihen mennessä kyseessä oleva laki on tehnyt kaiken sen, mitä se voikaan tehdä. Jotkut selittävät, että kaikkein parhaimmassa tapauksessa kuluu ainakin viisi vuotta ennenkuin kyseessä oleva laki voidaan parlamentaarista tietä käyttämällä poistaa lakien joukosta. Työnantajien ja niitä palvelevain torylaisten tarkoituksena kieltämättömästi oli murskata työläisten keskinäinen solidaarisuus ja tässä he onnistuivat niin hyvin kuin mahdollisuudet myöntävät. Työläiset nyt riitelevät ja tappelevat keskenään ja suurelta osalta väsyneinä jäävät pois järjestöistään, jotka ovat antautuneet politikoitsijoiden kanssa kuhertelemaan parlamentaariselle areenalle.

Mutta Englannin Työväenpuolueen politikoitsijat eivät pysähtyneet tähänkään. Nyt, vasta sitten, taas näimme lehdissä uutisia, joissa kerrotaan, että taantumukseen

päin vievällä tiellä mennään nopeasti eteenpäin. Kysymyksessä ei ole sen enempi eikä vähempi kuin se, että työläisten ja työnantajain välille haluttaisiin saada luja "yhteistoiminnan silta," aivan samanlainen kuin amerikkalaisten ammattijärjestöjen ja työnantajain välillä on jo pitkät ajat ollut. Näissä viimeisemmissä uutisissa kerrotaan, että Bob Williams, Työväenpuolueen viime vuotinen puheenjohtaja ja nykyinen "sosialistisen" lehden toimittaja, käsittää "vaikuttavien lakkojen ajan menneen jo ohitse." Työn ja pääoman välisten suhteiden "lieventämiseksi" täytyy käyttää uusia keinoja. Tavallisesti se, joka esittää jotain uutta, antaa näytteen, mitä "näihin uusiin keinoihin" oikeastaan sisältyy. Kuten lehdissä kerrotaan tämän englantilaisen "sosialistilehden" toimittajan keinot ovat seuraavat:

1. Ammattiunionioiden ja työnantajain liittojen välinen kansallinen teollisuuskonferenssi, jossa ei saa olla politikoitsijat mukana.

2. Rauhan perusteena kohtuullinen palkka.

3. Kappaletyö siten ymmärrettynä, että ansaitkoonpa työläinen kuinka paljon tahansa, hänen palkkaansa ei seuraavan 10 vuoden kuluessa tulla laskemaan.

4. Ammattiunionit takaavat jokaisen unionin korttia kantavan työläisen työn voimaperäisyyden.

5. Kaikissa työrettelöissä on pakollisesti alistuttava sovitteluihin. Lakot ovat luvallisia ainoastaan silloin, kun sovitteluisa ei voida riitaisuuksia sopia.

6. Uudelleen järjestettävä ne teollisuudet, jotka käyttävät vanhanaikaisia työvälineitä tai työtapoja.

7. Halpaa käyttövoimaa ja enemmän koneita, että inhimillistä työvoimaa voidaan säästää.

Nuo edellä olevat ajatukset tuntuisivat varsin "kohtuullisilta" jos ne olisi esittänyt joku englantilaisista suurkapitalisteista. Mutta kun ne on esittänyt sellaisessa asemassa oleva henkilö, kuin sosialistisen lehden toimittaja, niin tuntuupa ne melkein mahdottomilta. Ne ovat epäedullisia työläisille vaikka missä maassa hyvän-

sä, mutta erikoisesti Englannissa, jossa työläiset kärsivät sanomattomasti kroonillisesta työttömyydestä. Vähemminkin rehellisyyttä omaava henkilö, joka kerran selittää edustavansa työläisiä, vielä kaiken lisäksi vallankumouksellisia, joutuu periaatteellisesti katsomaan karsaasti kaikkia sellaisia työnantajain pyrkimyksiä, mitkä tähtäävät työtehon lisäämiseen ajalla, jolloin työläiset kärsivät työttömyydestä.

Varsin räikeästi ristiriitaisia ovat nämä edellä olevat ajatukset myös niitten "teorioitten" kanssa, mitkä tunnustetaan Englannin Työväenpuolueen johtajista monien esittämiksi. Nämähän teoriat perustuvat siihen, että yhteiskunnallinen vallankumous "voidaan" suorittaa kiristämällä työnantajilta vähä kerrallaan rauhallisia keinoja käyttämällä siihen saakka, että yliarvon riistäminen käy mahdottomaksi. Kuinka voidaan "vähän kerralla" kiristää työnantajilta silloin kun työläisten järjestöt lupautuvat tekemään kaikkensa tehoistaaksensa tuotantoa. Siten tehden vain lisätään yliarvon riistoa ja lujitetaan työnantajien asemaa, sen sijaan että sitä heikennettäisiin.

Monet työväenliikkeen toimintaa tiiviisti seuraavat lausuivat Englannin työläisten viimeisen suurlakon päättymisen jälkeen, että "se oli viimeinen suurlakko Englannin ammattijärjestöjen taholta." Kaikki merkit viittaavat siihen, että nämä lausunnot toteutuvat. Englannin ammattijärjestöt näyttävät kulkeutuneen samanlaiseen epätoivoiseen "elämän ja kuoleman" taisteluun kuin amerikalaiset ammattijärjestöt parhaillaan ovat, ja ovat jo vuosikausia olleet. Nämä järjestöt, amerikalaiset ammattijärjestöt nimittäin, tekevät kaikkensa, tarkoitamme näiden järjestöjen virkailijoita, sillä nehän ne ovat itseasiassa "järjestöjä," ja saavuttavat joskus "voit-

toja" sillä tavalla, että takaavat työn tuotavuuden lisääntymisen. Aivan viimeisenä esimerkkinä voidaan mainita Illinoisin valtion hiilikaivostyöläisten lakon päättyminen. Tämä lakko päättyi sovintoehdoin, joissa kirjaimellisesti määrätään työnantajille sellainen oikeus, että ne saavat laittaa tai ottaa käytäntöön joitakin työtä säästäviä koneita, joitten käytäntöön ottamista ei ole työläisten järjestön taholta ennen hyväksytty. Näiden koneiden käytäntöön ottaminen luonnollisesti lisää tuotantoa ja vähentää työvoiman tarvetta, mikä loppujen lopuksi tarkoittaa yliarvon riistämisen lisääntymistä. Monia muita esimerkkejä voitaisiin mainita, mutta ne jätettäköön sivuun tässä yhteydessä.

Englannin ammattijärjestöt ovat siirtymässä merkityksettömiksi tekijöiksi. Ne luonnollisestikaan eivät kokonaan häviä. Ammatillinen liike kaikesta päättäen tulee Englannissa, samoin muissakin kapitalistisissa maissa, näyttelemään vissiä osaansa, uskottavasti, aina siihen saakka, että koko kapitalistinen järjestelmä häviää. Ammattijärjestöt kivettyvät kapitalistien viimeisiksi varustuksiksi. Yhteiskuntataloudellisen kehityksen mukana kulkevat vallankumoukselliset työläiset, varsinaiset suurteollisuusproletaarit, ajautuvat pakostakin uusiin järjestöihin, jotka vastaavat taistelukuntoisille järjestöille välttämättömiä vaatimuksia. Industrialistista unionismia kannattavat ainekset lisäävät vaikutusvaltaansa englantilaisten työläisten keskuudessa ja aina sitä nopeammin, mitä selvemmin ammattijärjestöt asettuvat työnantajain kanssa yhteistoimintaan työn ja pääoman välisten, välttämättömästi puhkeavien taistelujen ehkäisemiseksi. Kehityksen kulkua ei voida pysäyttää eikä taaksepäin kääntää. Se menee eteenpäin.